

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/117/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217012849
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Dudík
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7217012849.5

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Dudíka a sudcov JUDr. Martina Baločka, PhD. a JUDr. Jána Slovinského v trestnej veci proti obžalovanej A. B. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods.1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. novembra 2025, o odvolaní obžalovanej a prokurátora proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 12.6.2025, sp.zn. K2-6T/87/2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. zamietla odvolanie obžalovanej A. B. a prokurátora Okresnej prokuratúry.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Mestský súd Košice uznal obžalovanú A. B. za vinnú zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods.1 písm. a) Tr.zák. na tom skutkovom základe, že

v byte na ul. C. X a na rôznych miestach v D., od presne nezisteného času spôsobovala fyzické a psychické utrpenie maloletému E., nar. X.X.XXXX a to opakovaným a častým bitím rukami, prakerom, vodítkom na psa po rôznych častiach tela, nútením k zjedeniu vlastných zvratkov, neustálym kričaním, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, násilnou izoláciou od kamarátov, obmedzovaním v prístupe do bytu, neustálym kontrolovaním, vyhrázaním sa nožom, kde pri poslednom incidente dňa 23.7.2016 zaútočila nožom na poškodeného a spôsobila mu ľahké poranenie ruky s dobou liečenia do 7 dní, taktiež vyhrázaním sa umiestnením na psychiatriu a opakovanou dlhodobou manipuláciou okolia a odborníkov za účelom navodenia dojmu psychických problémov poškodeného a následného dosiahnutia stanovenia psychiatrickej diagnózy, a tak aj získania finančného prospechu, vyvolávanie strachu a stresu u poškodeného, čo ohrozovalo jeho psychické a fyzické zdravie a obmedzovalo jeho bezpečnosť

Za to mestský súd obžalovanej uložil podľa § 208 ods. 1 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr.zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr.zák. výkon uloženého trestu obžalovanej súd podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr.zák. stanovil skúšobnú dobu vo výmere 3 (troch) rokov.

Proti tomuto rozsudku, bezprostredne po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku zahlásila prokurátorka priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie do výroku o vine a treste. V písomných dôvodoch odvolania uviedla, že dňa 07.11.2017 bola na obv. Silviu Elzoghby pod sp.zn. 1Pv 11/22/8803 podaná obžaloba pre zločin týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák.

V predmetnej veci rozhodol Okresný súd Košice II zo dňa 09.05.2023 rozsudkom sp. zn. K2-6T/87/2017, ktorým bola obžalovaná A. B. uznaná vinnou zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák. a bol jej uložený podľa § 208 ods. 3 Tr.zák. s použitím § 38

ods. 2 Tr.zák. trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr.zák. ju súd pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, na základe ktorého krajský súd napadnutý rozsudok uznesením sp.zn. 6To/11/2023 zo dňa 19.04.2024 zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr.por. a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Po doplnení dokazovania bola obžalovaná A. B. napadnutým rozsudkom Mestského súdu Košice sp.zn. K2-6T/87/2017 uznaná vinnou zo žalovaného skutku a súd jej podľa § 208 ods. 1 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr.zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov a podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr.zák. výkon trestu podmienične odložil a stanovil skúšobnú dobu vo výmere 3 rokov.

Súd upravil skutok kladený obžalovanej za vinu, aby zodpovedal výsledkom dokazovania, ktorého závery smerovali k uznaniu obžalovanej vinnou v zmysle ustanovenia § 208 ods. 1 písm. a) Tr.zák.

Pri rozhodovaní o treste súd prihliadol na nasledujúce zákonné ustanovenia:

Podľa § 33a ods. 3 Tr.zák. tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmou na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmou na osobnej slobode páchatel'a.

Podľa § 34 ods. 1 Tr.zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr.zák. páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr.zák. trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr.zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu.

Podľa § 38 ods. 2 Tr.zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr.zák. súd môže podmienične odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 51 ods. 1 Tr.zák. súd môže za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 podmienične odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho štyri roky, ak páchatel'ovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr.zák. pri určení probačného dohľadu ustanoví súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd uloží obmedzenia alebo povinnosti, ktoré sú súčasťou probačného dohľadu.

Súd svoje rozhodnutie pri ukladaní druhu a výmery trestu odôvodňuje aj s prihliadnutím na dôkazy hodnotiace osobu obžalovanej, u ktorej uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody nie je nevyhnutné. Výkon nepodmienečného trestu by v jej prípade plnil nanajvýš represívnu funkciu. Zohľadnil aj okolnosti prejednávaneho prípadu, ktoré sú dané správaním poškodeného a jeho zdravotným stavom. Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody by bolo v rozpore so zásadou uvedenou v ustanovení § 33 a ods. 3 Tr.zák. Súd tak uložil obžalovanej trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby stanovenej v § 208 ods. 1 Tr.zák., vo výmere 3 rokov. Výkon uloženého trestu súd obžalovanej podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 3 rokov s uložením probačného dohľadu. Podmienky probačného dohľadu jej budú stanovené probačným úradníkom.

Súd teda v zmysle ust. § 38 ods. 2 Tr.zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadal na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností a pri výroku o vine upravil skutok v zmysle ustanovenia § 208 ods. 1 písm. a) Tr.zák. V uvedenom prípade je trestná sadzba vo výmere 7-15 rokov. Po úprave skutku na § 208 ods. 1 písm. a) Tr.zák. sa trestná sadzba upravila na 3 roky až 8 rokov.

Konštatovaný právny záver súdu prokurátorka považuje za nesprávny, prameniacy z nedôsledného posúdenia všetkých dôkazov a skutkového stavu veci.

Podľa § 2 ods. 12 Tr.por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich vzájomnom súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov neznamená ľubovôľu orgánu štátu pri rozhodovaní. Výsledok rozhodovacieho procesu musí byť založený na logickom úsudku, vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom.

V zmysle ustálenej judikatúry pri hodnotení výpovede svedka musí súd skúmať, či je jeho výpoveď logická. Musí pri tom vychádzať z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z jeho vysvetlení, vziať do úvahy aj ostatné dôkazy a posúdiť prípadné rozdiely medzi nimi.

Prokurátorka sa domnieva, že súd sa pri rozhodovaní o vine dôsledne neriadil všetkými aspektmi zásady voľného hodnotenia dôkazov, vrátane dôkazov usvedčujúcich tomu, že skutok bol páchaný po dlhší čas.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že poškodený E. B. (F.) podrobne popísal, že ho mama prvýkrát zbilala vodítkom na psy, keď mal 6 rokov, teda v roku 2007, od malička keď vyvracal špenát, lebo mu nechutil, tak ho musel naspäť zjesť. Uviedol, že od troch rokov navštevuje psychiatrov. Mama sa ich snažila presvedčiť, že má psychózu a on bol ňou nútený rozprávať lekárom, čo mu povedala. Už počas hospitalizácie v G. na psychiatrii napísal na Úrad práce sociálnych vecí a rodiny list, v ktorom uviedol, že sa matky bojí a nechce ísť domov.

Rovnako zo skutku v zmysle podanej obžaloby, a teda § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák., usvedčuje obžalovanú svedkyňa H. I. (suseda), ktorá popísala, že obžalovaná sa na C. X v D. nastahovala v roku 2001. Od E. útleho detstva bolo počuť z jej bytu Jakubov plač, ako rástol, situácia sa nemenila. Často bolo počuť z bytu jej krik a vulgárne nadávky na E.. Vypovedala o troch prípadoch, keď bola svedkom ako obžalovaná E. bila. Bolo to v časoch, keď mal E. 7 rokov, 10 rokov a 11/12 rokov.

Rovnako vypovedala aj suseda E. E., ktorá potvrdila takmer dennodenné kričanie a vulgárne nadávky obžalovanej na E. a plač malého E., ktorý mohol mať vtedy asi 2-3 roky. Vedela aj o tom, že ho bila.

Svedkyňami popísané udalosti sa vzťahujú na obdobie od roku 2003-2004 až do roku 2016, kedy sa E. od obžalovanej odstahoval.

Svedok D. J. - priateľ poškodeného, popísal, že E. stretol v 6. ročníku na ZŠ na K. L.. Od vtedy sa mu sťažoval, že ho mama týra a že ho bije a hasí na ňom cigarety. Tiež mal E. zakázané chodiť vonku, preto ho raz navštívil. Vtedy bol svedkom, ako ho mama fyzicky napadla, kričala na neho, bila ho až zavolať políciu. Bila ho tým spôsobom, že ním bila o chladničku. Keď sa prezliekali na telesnej, videl na E. tele stopy po násilí, a to modriny na všetkých častiach tela. E. nosil stále to isté oblečenie, smrdel a nenosil si desiaty. Takýto stav trval počas celého štúdia od 6. až do 8. ročníka. V ôsmom ročníku išiel E. na gymnázium a presťahoval sa ku bratovi. Naďalej sa spolu kamarátili a E. mu povedal, že sa cíti oveľa lepšie, keď býva s bratom.

Zo znaleckého posudku z odboru psychológie, a tiež aj z výpovede znalca I. M. J., vyplýva, že u poškodeného E. bola potvrdená prítomnosť posttraumatickej stresovej poruchy a prejavovala sa v narušenej emotivite. Tieto situácie pre neho predstavovali nadprahový stres, ktoré napriek svojim veľmi dobrým rozumovým schopnostiam nedokázal riešiť, cítil sa bezradný, bezmocný a depresívny.

Podľa názoru znalca bol E. vystavený správaniu obžalovanej, ktoré mu spôsobilo posttraumatický stresový syndróm po dobu viac ako jedného roka. Tento záver znalec vyvodil z intenzity jednotlivých symptómov a dĺžky ich trvania.

Na základe záveru znaleckého posudku Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii č. 330/2020 je zrejmé, že znalecký posudok I. M. J. možno považovať za psychologicky zrozumiteľnejší resp. viac zodpovedajúci dostupným poznatkom.

Je vysoko pravdepodobné, že správanie obžalovanej zanechá na psychike E. negatívne následky svedčiace o prežívaní veľmi intenzívneho stresu spojeného s násilím obžalovanej po dobu viac ako 18 mesiacov.

Za zvlášť patologické považuje znalecký ústav snahu obžalovanej (preukázanú na viacerých miestach) urobiť zo syna psychiatrického pacienta a predstavuje veľmi zákernú formu násillia, ktorej je pre dieťa takmer nemožné ubrániť sa.

V zmysle ustanovenia § 138 písm. b) Tr.zák. závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu po dlhší čas.

Aby išlo o páchanie trestného činu po dlhší čas, musí ísť o ten istý trestný čin, nemôže ísť o viac opakovaných trestných činov, aj keby boli páchané na v krátkom slede za sebou skutočne po dlhší čas.

Z uvedeného vyplýva, že páchanie trestného činu po dlhší čas je možné, iba ak ide o trestný čin pokračovací alebo hromadný alebo trváci.

Už zo samotného pojmu trváci trestný čin vyplýva, že ide o taký trestný čin, ktorý trvá dlhší čas. Aby bol pri trvácom trestnom čine naplnený znak závažnejším spôsobom konania po dlhší čas podľa § 138 písm. b) Tr.zák., musí ísť o čas tak dlhý, ktorý zjavne trvá príliš dlho, omnoho dlhšie, než je pri takomto trestnom čine v priemere bežné. Pritom treba prihliadnúť i na význam chráneného záujmu, teda objektu trestného činu.

Podľa ustálenej súdnej praxe ide o súvislé konanie trvajúce minimálne 6 mesiacov.

Zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák. sa dopustí ten, kto blízkej osobe alebo osobe, ktorá je v jeho starostlivosti alebo výchove, spôsobí fyzické utrpenie alebo psychické utrpenie jednotlivými formami konania opísanými v citovanej skutkovej podstate, pričom sa protiprávneho konania dopúšťa závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas (§ 138 písm. b) Tr.zák.).

V tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Tdo/69/2013 zo dňa 16.12.2013, v zmysle ktorého už 10 mesiacov predstavuje pri tomto trestnom čine jeho páchanie po dlhší čas.

Prokurátorka je toho názoru, že vykonaným dokazovaním (výpoveďami vyššie uvedených svedkov, ako aj znaleckým dokazovaním) bolo jednoznačne preukázané páchanie zločinu týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák. obžalovanou A. B. po dlhší čas, a to minimálne od roku 2004 do 01.09.2016. Ak by aj súd neakceptoval presné ohraničenie začatia páchania skutku (od roku 2004), je potrebné poukázať, že dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaná sa svojho konania nedopúšťala len v poslednom období (pred rokom 2016), ale išlo z jej strany o systematické konanie, ktoré aj vzhľadom na jeho dlhodobosť nadobudlo intenzitu týrania, teda nešlo o jednotlivé dielčie skutky, ktoré samé o sebe majú byť týraním, ale práve ich dlhodobosťou a postupným zvyšovaním intenzity sú v súhrne týraním v zmysle predmetnej skutkovej podstaty. Nemožno v tomto smere s poukazom na zásadu in dubio pro reo konštatovať, že nejde o páchanie skutku po dlhší čas s odkazom, že nemožno presne určiť, kedy konanie začalo, ak z dokazovania vyplýva, že toto konanie existovalo už v podstate od detstva poškodeného.

Čo sa týka trestu, ak by súd neakceptoval zmenu vyššie uvedenej právnej kvalifikácie, tak vychádzajúc z ust. § 34 ods. 1 Tr.zák. uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

V zmysle citovaného ustanovenia trest má plniť vo vzťahu k spoločnosti ochrannú funkciu a okrem prvku represie má obsahovať aj prvok individuálnej a generálnej prevencie. Ochrannú funkciu trestné právo charakterizuje ako krajný prostriedok ochrany spoločnosti pred konaniami, ktorých protispoločenský charakter je najzávažnejší. Zákonodarca zároveň ustanovil, úlohou preventívnej funkcie je ochrana spoločnosti z hľadiska predchádzania páchaniu trestných činov a činov inak trestných, pôsobením trestu na konkrétneho páchatel'a (individuálna prevencia) a zároveň prostredníctvom tohto páchatel'a na celú spoločnosť a na potencionálnych ďalších páchatel'ov (všeobecná, generálna prevencia).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má prokurátorka za to, že vzhľadom na osobu obžalovanej, ktorá má 3 záznamy v registri trestov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, predovšetkým s poukázaním na závažný spôsob konania, charakter a druh trestnej činnosti súd pri určovaní výmery trestu nepostupoval v súlade s vyššie citovanými zásadami ukladania trestov a obžalovanej uložil trest neprimerane mierny, ktorý podľa názoru prokurátorky nedostatočne vyjadruje morálne odsúdenie obžalovanej a neplní z hľadiska svojho účelu funkciu individuálnej a generálnej prevencie na ochranu spoločnosti.

Na základe vyššie uvedeného je prokurátorka toho názoru, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na to, aby súd upravil skutok kladený obžalovanej za vinu podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr.zák. a nie za žalovaný zločin podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák. a rovnako tak trest uložený vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovanej bol neprimerane nízky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátorka navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby vec znovu prejednal a rozhodol.

V prípade, ak by súd neakceptoval nimi namietanú právnu kvalifikáciu skutku, ktorá mala byť správne kvalifikovaná ako trestný čin páchaný po dlhší čas, prokurátorka navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanej uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 roky.

Proti tomuto rozsudku, bezprostredne po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku zahlásila priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie aj obžalovaná a to do výroku o vine a treste. V písomných dôvodoch odvolania uviedla, že úvodom poznamenáva, že oproti prvému odsudzujúcemu rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 9. mája 2023 došlo voči obžalovanej k posunu v kladnom slova zmysle, keď oproti 7 (siedmym) rokom trestu odňatia slobody nepodmienečne bola táto v druhom odsudzujúcom rozsudku z 12. júna 2025 odsúdená k trestu odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov s podmienečným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 3 (troch) rokov.

Napriek uvedenému sa nestotožňujú s napadnutým rozsudkom Mestského súdu Košice z 12.06.2025, pretože tento vychádza z nezmeneného skutkového stavu, ktorý nekorešponduje s výsledkami vykonaného dokazovania ako v prípravnom konaní tak aj v súdnom konaní pred prvostupňovým súdom. Krajský súd Košice ako odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení z 19.04.2024 skonštatoval, že už prokurátor neustálil konkrétnu dobu a čas, od ktorého malo dochádzať k protiprávnej činnosti obžalovanej. V tejto súvislosti odvolací súd vyslovil záver, že bez toho, aby bol vykonaným dokazovaním preukázaný začiatok páchania trestnej činnosti, nie je možné obžalovanú odsúdiť v kvalifikovanej skutkovej podstate s poukazom na zásadu trestného konania „in dubio pro reo“.

Odvolací súd v ďalšom konštatoval, že okresný súd si osvojil a následne založil svoje rozhodnutie predovšetkým na znaleckom dokazovaní, pričom nevyhodnotil a nezohľadnil všetky skutkové okolnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania a sa riadne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Prvostupňový súd sa nedostatočne tiež venoval osobe obžalovanej a poškodeného E., u ktorého odvolací súd považuje za žiadúce, aby sa okresný súd náležitým spôsobom vysporiadal aj s otázkou, či vzhľadom na písomnú korešpondenciu poškodeného adresovanú obžalovanej a pre správne a zákonné rozhodnutie, nie je potrebné ho opätovne vypočuť.

Prokurátor na hlavnom pojednávaní po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa nenavrhol v naznačených smeroch vykonať žiadne nové dôkazy, v záverečnej reči odkazoval na záverečnú reč prenesenú prokurátorom 09.05.2023 a navrhol obžalovanú uznať a uložiť jej nepodmienečný trest odňatia slobody tak ako to bolo v predchádzajúcom rozsudku. Z pohľadu obhajoby prokurátor neunesol dôkazné bremeno, podľa ktorého len prokurátor má zodpovednosť dokazovať vinu obžalovaného v súdnom konaní, pričom súd má v tomto konaní vystupovať ako nestranný orgán.

Ani senát prvostupňového súdu sa po zrušení prvého odsudzujúceho rozsudku nezameral na preukázanie doby a času, od ktorého mala obžalovaná páchať protiprávnu činnosť voči maloletému synovi E. F., ktorého ani opätovne nevypočuť, ako to považoval odvolací súd za žiadúce a svoje rozhodnutie v tomto smere nijako nevyhodnotil ani nezodôvodnil.

Vzhľadom na citlivosť obsahu predloženej písomnej korešpondencie odvolaciemu súdu, ktorá bola len formálne oboznámená na hlavnom pojednávaní dňa 12.06.2025, sa nestotožňujú so záverom a odôvodnením prvostupňového súdu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku, že oboznámením jej obsahu bolo dokazovanie doplnené v intenciách uznesenia odvolacieho súdu. Krajský súd Košice k okresnému súdu pri použití termínu „bude žiadúce“ v tomto smere totiž výslovne nastolil vysporiadanie sa s takou otázkou, či vzhľadom na písomnú korešpondenciu poškodeného adresovanú obžalovanej a pre správne rozhodnutie nie je potrebné ho opätovne vypočuť. S týmto právnym názorom odvolacieho súdu sa prvostupňový súd nijako nevysporiadal. Obsah písomnej korešpondencie poškodeného s obžalovanou je v príkrom rozpore s jeho výpoveďou a vyjadreniami v prípravnom konaní, preto bolo, podľa ich názoru a presvedčenia, tento úkon - opätovný výsluch poškodeného - vykonať, prvostupňový súd ani prokurátor však v tomto smere nevyvinul žiadnu iniciatívu, poškodeného ani len nepredvolal na hlavné pojednávanie.

Mestský súd Košice v senáte predsedu senátu JUDr. Jána Lokšu tak na hlavnom pojednávaní dňa 12.06.2025 vyhlásením rozsudku rozhodol, že obžalovaná je vinná zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr.zák., oproti prvému odsudzujúcemu rozsudku, na pozmenenom skutkovom základe, keď časovo neohraničil konanie obžalovanej, ale určil, že to bolo v byte na ul. C. X a na rôznych miestach v D. „od presne nezisteného času“... Takto popísaná skutková veta (popis skutku) napadnutého rozsudku neobsahuje úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty (viď Nález ÚS SR sp.zn. III.ÚS 509/2015).

V podanej obžalobe prokurátor označil jeden konkrétny dátum, kedy mala obžalovaná zaútočiť nožom na poškodeného a spôsobiť mu ľahké poranenie ruky a to deň 23.07.2016 bez uvedenia miesta činu, ktorým mala byť Egyptská arabská republika (ďalej Egypt), ako je to zrejmé z výpovede obžalovanej, kde boli spolu na rekreačnom pobyte. Podľa vyjadrenia obžalovanej to bol syn E., poškodený, ktorý na ňu zaútočil nožom, pričom sa sám zranil. Takto nejasne popísaný skutok prevzal do výrokových častí napadnutých rozsudkov aj senát bývalého Okresného súdu Košice II a teraz Mestského súdu Košice. V danom smere nebolo vykonané žiadne zákonné procesne významné dokazovanie, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice (ďalej ÚPSVaR) prevzal informáciu o uvedenej skutočnosti od veľvyslanectva SR v Káhire,

že ich kontaktoval I. F., brat poškodeného, aby im oznámil, že jeho brat E. bol napadnutý svojou matkou. V prípravnom konaní k uvedenému vypovedal ako svedok I. F. a aj poškodený E..

Podľa dostupných informácií v Egypte nebolo pre uvedený skutok iniciované trestné stíhanie obžalovanej a ani nedošlo k oficiálnemu odovzdaniu a prevzatíu trestného stíhania z Egypta do Slovenskej republiky. Bez akejkoľvek snahy o poučovanie súdu prevzatie trestného stíhania zo zahraničia na Slovensko je možné len prostredníctvom medzinárodných dohôd a na základe rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti SR alebo Generálnej prokuratúry SR. Vzhľadom na uvedené podľa názoru obžalovanej a jej obhajcu nie je možné považovať sprostredkované informácie z Egypta za procesne zákonné a významné dôkazy, ktoré by preukazovali úmyselné zavinenie obžalovanej za naznačený skutok. Rovnako nie je možné považovať za právne relevantné a použiteľné ani závery znaleckého posudku C. M. N., znalca z odboru zdravotníctva, že ku vzniku poranení E. mohlo dôjsť tak, ako to uvádza vo svojej výpovedi a čo sa týka poranení obžalovanej, početné povrchové rezné rany na ľavom predlaktí, s veľkou pravdepodobnosťou si uvedené poranenia spôsobila sama... Nie je zrejmé na základe čoho, akých skutočností znalec po roku dospel k uvedeným záverom.

Mimo uvedeného dátumu 23.07.2016 prokurátor v podanej obžalobe, ani prvostupňový súd vo vynesených rozsudkoch, nešpecifikoval ani jeden ďalší konkrétny skutok s uvedením miesta a času spáchania, aj keď v písomnom odôvodnení na stranách 7 až 11 viaceró svedkov vypovedá o údajnom protizákonnom konaní obžalovanej, aj to často ako sprostredkované informácie.

Za významnú a objektivizovanú považujú výpoveď svedkyne C. N. O., ošetrojúcej lekárky poškodeného E. v rokoch 2015 a 2016, ktorá u neho zistila Aspergerov syndróm (vrodené neuropsychiatrické ochorenie veľmi podobné autizmu) a poruchu správania, ktorá sa u neho prejavovala jeho zvýšenou hyperaktivitou a sociálne neprimeraným správaním v škole, bol agresívny k spolužiakom a vyrušoval. S poškodeným E. bola v kontakte približne raz za 6 týždňov, častejšie bola v telefonickom kontakte s obžalovanou, od ktorej mala informácie o E. správaní a jeho zdravotnom stave. Na formy týrania, pre ktoré je obžalovaná trestne stíhaná, sa jej E. nikdy nesťažoval a ona sama popisované známky týrania u neho nezistila. Pokiaľ E. užíval predpísané lieky bol v poriadku, keď išiel k svojmu bratovi jeho správanie sa zhoršilo, čo je kontraproductívne vo vzťahu k výpovedi brata I. i samotného poškodeného, ale v súlade s výpoveďou obžalovanej v tomto smere.

Rovnako poukazujú na obsah výpovede súdnej znalkyne I. B. A., ktorá bola do konania pribratá v trestnej veci, kde bol poškodený vo veku 15 rokov podozrivý z napadnutia obžalovanej ako poškodenej. Znaleckým vyšetrením znalkyňa zistila, že matka výchovu nezvládala a že E. mal v podstate svoju matku rád, syndróm týraného dieťaťa v jeho prejavoch nezistila. U matky nebolo zistené také hrubé správanie, aby u poškodeného vyvolali ťažké príkorie.

Z listinných dôkazov oboznámených na hlavnom pojednávaní k osobe poškodeného boli prezentované viaceré hodnotenia svedčiace o jeho negatívnom správaní v školských zariadeniach. Svedkyňa I. C. P. z Centra špeciálneho pedagogického poradenstva, k osobe poškodeného uviedla, že toto navštevoval od roku 2005, počas procesu adaptácie v Spojenej špeciálnej škole došlo k zhoršeniu správania sa poškodeného v 7. ročníku, keď mal 13 rokov. Na ZŠ E. bol agresívny a mal poruchy správania. Snažil sa byť dominantný, napádal spolužiakov, v dôsledku čoho v ôsmom ročníku prešiel na Gymnázium L. X. Matke bolo odporúčané, aby syna E. dala hospitalizovať. Od roku 2004 do 12.05.2016 bol v ambulantnej starostlivosti C. H., primárky Detskej psychiatrickej liečebne v G. pre hyperkinetickú poruchu v detskom veku a Aspergerov syndróm, ktorý sa v škole prejavoval ako autizmus. Bol hospitalizovaný v psychiatrickej liečebni v G., odkiaľ bol na žiadosť a reverz obžalovanej prepustený. I. C. P. bola v kontakte s ošetrojúcimi lekármi C. H. a C. O., prejavy týraného dieťaťa nespozorovali, stále sľuboval, že v podobnom správaní už pokračovať nebude.

V ostatnom poukazujú na podstatnú časť písomného odôvodnenia odvolania zo dňa 08.09.2023 proti prvému odsudzujúcemu rozsudku z 09.05.2023, okrem poukazovania na „závažnejší spôsob konania - po dlhšiu dobu“, keďže napadnutý rozsudok už tento kvalifikačný pojem neobsahuje. Rovnako poukazuje aj na obsah svojich záverečných rečí, ktoré predniesol na hlavných pojednávaniach dňa 09.05.2023 a 12.06.2025.

S poukazom na všetky uvedené skutočnosti, skutkové a právne úvahy a závery, navrhujú Krajskému súdu v Košiciach ako odvolaciemu súdu a žiadajú, aby po prehodnotení výsledkov vykonaného dokazovania v ich jednotlivostiach a súhrne:

- 1) podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok
- 2) podľa § 322 ods. 3 Tr.por. rozhodol vo veci sám, a
- 3) podľa § 285 písm. a) Tr.por. oslobodil obžalovanú spod obžaloby prokurátora, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná.

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadrila obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu a uviedla, že písomné odvolanie prokurátora čo do výroku o vine a treste je z väčšej časti poukazovaním na doposiaľ vykonané dokazovanie od podania obžaloby cez prvý odsudzujúci rozsudok prvostupňového súdu po zrušujúce uznesenie Krajskému súdu Košice a následný druhý odsudzujúci rozsudok z 12.06.2025. V ďalšom sú to citácie jednotlivých ustanovení Trestného zákona o ukladaní trestov, ustanovení o možnosti uloženia podmieneného trestu odňatia slobody, probačného dohľadu a ďalšie okolnosti.

V ďalšom písomné odôvodnenie podaného odvolania vyhodnocuje postup prvostupňového súdu pri rozhodovaní o vine obžalovanej tak, že súd sa dôsledne neriadil všetkými aspektmi voľného hodnotenia dôkazov, vrátane dôkazov nasvedčujúcich tomu, že skutok bol páchaný po dlhší čas. Hodnotenie jednotlivých vykonaných dôkazov je podľa ich názoru z pohľadu prokurátora subjektívne v snahe preukázať konanie obžalovanej po dlhší čas, ktoré však nekorešponduje s výsledkami vykonaného dokazovania na hlavných pojednávaniach.

Aj v nasledujúcich stadiách odôvodnenia odvolania prokurátorka opätovne teoretizuje čo je to závažnejší spôsob konania podľa § 138 písm. b) Tr.zák. v kontexte k zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák. i s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v tomto smere.

V konečnom dôsledku prokurátorka poukazuje na to, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky, aby súd upravil skutok kladený obžalovanej za vinu podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr.zák. a rovnako tak na uložený trest, ktorý považuje vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovanej za neprimerane nízky.

S takto odôvodneným písomným odvolaním prokurátorky sa nestotožňujú, ako aj s postupom na zrušenie napadnutého rozsudku a uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody obžalovanej v trvaní 4 rokov.

Záverom poukazujú na ich písomné odôvodnenie odvolania zo dňa 06.09.2025 proti rozsudku Mestského súdu Košice z 12.06.2025, na obsahu ktorého zotrvávajú a súčasne navrhujú Krajskému súdu Košice ako odvolaciemu súdu, aby odvolanie Okresnej prokuratúry Košice II z 12.06.2025 podľa § 319 Tr.por. zamietol, lebo nie je dôvodné.

K odvolaniu obžalovanej sa písomne vyjadril prokurátor a uviedol, že v predmetnej trestnej veci navrhuje odvolanie obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX zo dňa 06.09.2025, podané proti rozsudku Mestského súdu Košice sp.zn. K2-6T/87/2017 zo dňa 12.06.2025 ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por. a zistil nasledovné:

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (I.ÚS 141/2004 CR). Odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, ale komplexne, a preto nie je účelom v tomto rozhodnutí znovu podrobne rozoberať a opakovať dôkazy, na ktoré vo svojom rozhodnutí správne a zákonne poukázal okresný súd a s ktorými sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje, bez potreby akéhokoľvek opakovania.

Podľa § 2 ods. 12 Tr.por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito, i v ich súhrne, nezávislé od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr.por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení už vykonaných dôkazov.

Po preskúmaní veci krajský súd zistil, že okresný súd vo veci už rozhodol rozsudkom sp.zn. K2-6T/87/2017 zo dňa 09.05.2023, ktorým uznal obžalovanú za vinnú zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák., za čo jej bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Na základe odvolania obžalovanej a prokurátora okresnej prokuratúry voči výroku o vine aj treste rozsudku Krajský súd v Košiciach uznesením sp.zn. 6To/111/2023 zo dňa 19.04.2024 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Mestský súd (od 01.06.2023 výkon súdnictva bývalého okresného súdu vykonáva mestský súd) v zmysle intencií zrušujúceho uznesenia krajského súdu doplnil dokazovanie a vo veci opätovne rozhodol dňa 12.06.2025 rozsudkom, ktorým uznal obžalovanú za vinnú zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr.zák., za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku všetkým napadnutým výrokom a keďže sa so závermi mestského súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Mestský súd zavinenie obžalovanej aj správne zdôvodnil. Správne a v súlade so zákonom zistený skutkový stav mestský súd aj správne posúdil, keď konanie obžalovanej správne kvalifikoval ako zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr.zák.

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom mestského súdu, že obžalovaná blízkej osobe spôsobila fyzické utrpenia a psychické utrpenie bitím, údermi, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu alebo stresu, násilnou izoláciou a iným správaním, ktoré ohrozilo jeho fyzické a psychické zdravie a naplnila tak skutkovú podstatu zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr.zák. tak po stránke objektívnej ako aj subjektívnej.

Jednotlivé formy fyzického a psychického utrpenia boli jednoznačne potvrdené výpoveďou poškodeného E. (t.č. F.). Taktiež na základe výpovedí svedkov a znaleckých posudkov je preukázané, že správanie obžalovanej zanechalo na psychike poškodeného negatívne následky svedčiace o prežívaní stresu spojeného s násilím obžalovanej. Obžalovanú usvedčovala nepriamo aj výpoveď I. F., ale aj výpoveď susedov a kamarátov poškodeného. Poruchy správania mal poškodený diagnostikované aj z psychiatrického hľadiska. Zároveň z psychologického posudku znaleckého ústavu vyplýva zrejma snaha obžalovanej získať výhody na úkor vlastného dieťaťa, je potrebné ju považovať za vysoko bezohľadnú.

Obdobne aj krajský súd dospel k rovnakému záveru ako mestský súd, že ani po doplnení dokazovania nebolo preukázané, odkedy konanie obžalovanej zodpovedalo pojmu týranie a aký bol jeho skutočný časový rozsah. Teda zákonný znak kvalifikovanej skutkovej podstaty - závažnejší spôsob konania - „po dlhší čas“, uvedený v ustanovení § 208 ods. 3 písm. d) Tr.zák. nebol v trestnom konaní preukázaný bez rozumných pochybností.

Listy poškodeného, ktoré boli na hlavnom pojednávaní prečítané svedčia o tom, že poškodený bol na obžalovanú (svoju matku) citovo viazaný, mal ju rád aj napriek jej správaniu. Je zrejme, že obžalovaná

mala snahu riešiť výchovné problémy spôsobom, ktorý v závere nebolo možné považovať za prijateľný. Od kedy sa jej konanie vystupňovalo do štádia týrania, však nebolo možné presne stanoviť.

Krajský súd poukazuje na to, že ani samotná obžaloba neuvádza začiatok páchania trestnej činnosti, a preto nebolo možné vytvoriť pevný skutkový rámec potrebný pre posúdenie znaku „po dlhší čas.“, pričom ani dokazovanie vykonané pred mestským súdom nevedlo k odstráneniu tejto absencie.

Krajský súd zdôrazňuje, že kvalifikačný znak „po dlhší čas“ predstavuje významné sprísnenie trestnoprávnej zodpovednosti, a preto musí byť jeho existencia spoľahlivo preukázaná.

Bez toho, aby bol vykonaným dokazovaním preukázaný začiatok páchania trestnej činnosti, nie je možné obžalovanú odsúdiť v kvalifikovanej skutkovej podstate. Aj v tomto prípade platí zásada trestného konania „in dubio pro reo“. Súd nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci z domniek, hypotéz a ani z laických úvah. Pokiaľ ostanú po vykonaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov, v akomkoľvek smere pochybnosti o vine obžalovanej a tieto pochybnosti sa týkajú skutkových zistení, musí rozhodnutie súdu vyznieť v prospech obžalovanej (NS SR- R 14/1964, R 71/1971, rozhodnutie NS SR, sp.zn. 5To 17/2009 zo dňa 25.02.2010).

Taktiež správne mestský súd pri rozhodovaní o treste vychádzal zo základných zásad pre ukladanie trestu tak, ako sú uvedené v § 34 ods. 4 Tr.zák. a účelu trestu.

Podľa § 34 ods. 4 Tr.zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Mestský súd v súlade so stavom veci a zákonom priznal obžalovanej jednu poľahčujúcu okolnosť, a to konkrétne, že trestné stíhanie v prejednáwanej veci bolo vedené neprimerane dlho (§ 36 písm. p) Tr.zák.). Príťažujúcu okolnosť podľa § 37 Tr.zák. nezistil.

Krajský súd sa stotožnil aj s odôvodnením mestského súdu, že výchova poškodeného si vyžadovala špeciálny prístup, ktorý obžalovaná nedokázala uplatniť napriek pomoci, ktorá jej bola ponúknutá sociálnou kuratelou aj lekármi. Pre svoje povahové vlastnosti a osobnosť obžalovaná mala výrazne limitované rodičovské schopnosti a kompetencie. To čo ona považovala za prísnu výchovu, pociťoval poškodený E. za ťažké príkorie. U obžalovanej však neboli zistené sadistické sklony ani motivácia svojmu synovi ubližovať. Taktiež s poukazom na osobu obžalovanej (doposiaľ 4-krát súdne trestaná, pričom všetky odsúdenia sú zahladené, v mieste bydliska je hodnotená kladne a je invalidná dôchodkyňa), súd tak uložil obžalovanej trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby v § 208 ods. 1 Tr.zák.

Trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov s podmieňným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov aj podľa krajského súdu zodpovedá všetkým zákonným kritériám pre ukladanie trestu uvedeným v § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr.zák., podľa ktorých treba zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo i len najmenší vplyv na jeho rodinu a jeho blízke osoby. Takýto trest krajský súd považuje za primeraný a spravodlivý.

Krajský súd je toho názoru, že na splnenie účelu tzv. generálnej prevencie postačuje uloženie podmieňného trestu odňatia slobody. Nejde o kriminálnu osobu, na ktorú by bolo potrebné pôsobiť prísnymi sankciami. Uložený podmieňný trest odňatia slobody je podľa názoru krajského súdu dostatočne prísny a je spôsobilý splniť účel tzv. individuálnej prevencie.

Vzhľadom k vyššie uvedenému krajský súd dospel k záveru, že uloženie podmieňného trestu odňatia slobody je plne spôsobilé viesť obžalovanú ku sebareflexii v zmysle eliminácie prípadných sklonov k porušovaniu záujmov chránených ustanoveniami § 208 Tr.zák. Zároveň toto odsúdenie pre obžalovanú znamená dôraznú výstrahu pred ďalším porušením záujmu chráneného uvedeným ustanovením

Trestného zákona, ktoré by v budúcnosti u nej mohlo viesť napríklad aj k nepodmienečnému trestu odňatia slobody.

Záverom teda krajský súd uvádza, že mestský súd rozhodol v súlade s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v tejto trestnej veci pod sp.zn. 6To/111/2023.

Na základe uvedeného preto krajský súd odvolanie obžalovanej a prokurátora okresnej prokuratúry ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.